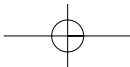
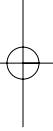
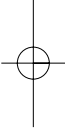

ESPIRAL

MANUEL BAIXAULI

ESPIRAL

Proa

La primera versió d'*Espiral* va ser guardonada
amb el Premi Ciutat de Badalona 1998

Primera edició: gener del 2010

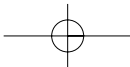
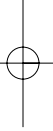
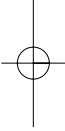
© 2010 Manuel Baixauli Mateu

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions SLU, Proa
Peu de la Creu, 4
08001 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-8256-102-8
Dipòsit Legal: B-42.887-2009
Composició: Víctor Igual, SL
Impressió: Novagrafik, SL

La reproducció total o parcial d'aquesta obra
per qualsevol procediment, comprenent-hi
la reprografia i el tractament informàtic,
o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer
i préstec resten rigorosament prohibides
sense l'autorització escrita de l'editor i estaran
sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Als meus pares

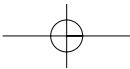
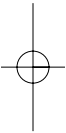
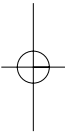

ÍNDEX

Autòpsia	11
Diari	12
Tres	14
Desert	20
Testimoni	21
Lluny	24
Anunciació	25
Família	27
Fruita	28
Ajust	29
Tren	30
Broma	31
Gavines	33
Dins	34
Migdiada	35
Incís	37
Brindis	38
Novella	39
Inseparables	42
Tracte	43
Botiga	44
Eclipsi	48
Ningú	49
Aniversari	50
Teofania	52
Escala	53

Camíó	55
Llegat	56
Marbre	57
Visita	59
Forat	60
Cita	62
Panteó	63
Foto	64
Infància	66
Veu	67
Piscina	69
Avís	70
Lot	72
Mà	73
Imant	74
Camí	76
Celobert	77
Criatura	79
Càlcul	82
Parxís	83
Canícula	84
Trampa	87
Èxit	88
Bar	89
Fi	90
Oceà	91
Intrús	92
Deute	93
Ulls	95
Promesa	96
Anatomia	100
Signe	101
Alè	102
Silenci	104

Reflex	105
Seguici	108
Aire	109
Relleu	110
Intestí	111
Àpat	112
Voluntat	113
Espiral	114
<i>Epíleg</i>	115

AUTÒPSIA

Com qui serra una post prima de noguera, amb igual estridència, seccione el crani de l'home mort que han trobat als afores. Les dents d'acer progressen, i els meus dits senten l'impuls d'alguna cosa que vol eixir. Quan la llargària del tall ho permet, alce, estirant dels cabells, la part superior de la closca. De la cavitat sorgeix una forma indefinida, dues formes, tres formes, quatre formes, cinc formes, incomptables formes que planen, creixen i s'escampen arreu de la cambra de disseccions.

Davant meu, un aparador flotant de vivències. Cadascuna amb uns protagonistes, una llum, uns sorolls, un lloc i una hora.

DIARI

No tinc pressa. M'alce, habitualment, quan el cos m'ho demana, i encete el nou dia amb un desdèjuni copiós però sa. Em rente les dents, em vist, em pentine. Isc al carrer i vaig cap a algun dels indrets que m'agraden, com ara el cementeri, o la platja, o l'interior del poble, envaït per gent que treballa i gent que compra, ara als forns, ara a les botigues; o com el casino, perfumat de cafè; o com l'antic mercat, on veig tallar la carn i els formatsges, i on contemple, extàtic, la destra manipulació del peix en mans femenines, que el pesen i l'emboliquen amb paper d'estrassa, com qui ven un tros de mar perquè algú se'l menge. Camine, em trobe gent coneguda, familiar, que m'adreça somriures i esguards amistosos. Veig aquell company d'escola primària que un dia esclfaren les rodes d'un tràiler, ara fa divuit anys, en travessar la carretera. M'ix al pas l'amic íntim d'adolescència que faltà als vint anys, després d'un llarg suplici causat per la leucèmia. Em tope amb els meus avis, que fa poc vam enterrar, tres mesos l'una abans que l'altre, i que passen agafats del braç i comenten, impassibles, les contínues transformacions del poble. I veig que passa ella amb la vespino, i mentre li admire el vol de la cabellera recorde, una volta més, que avui seria la meua esposa, si no l'haguera envestit un cotxe, ara fa nou anys, en tornar de l'institut un divendres al migdia.

Ells no compren ni treballen; vaguen, tan sols, i tenen la mirada serena de qui ja no dubta, de qui ha comprès. Me'ls trobe de tant en tant a vora mar, on els agrada remullar els peus; o a la discoteca, immòbils en un racó; o al supermercat, atents a la gentada que carrega i vacilla, davant la immensa varietat de productes; o al terrat d'un edifici alt, des d'on s'aboken i contemplen, hores i hores, la vida horitzontal dels veïns.

No tenen pressa. Ignoren els rellotges i els fets incidentals; ignoren tot el que cal ignorar per a arribar a la saviesa.